

ОДИН

Квести не можуть вірити в цьому світі нікому — крім інших Квестів.

Тож коли хтось із Квестів, особливо мама Квест, каже мені скрутитися, наче желейка, кренделиком у шафці, такій маленькій, що тримати собаку в клітці такого розміру було б незаконно, я *вірю*, що вона має для того вагому причину. Або принаймні те, що я вкраду, буде того вартим.

Якби я була звичайною людиною, мене б уже ноги не слухалися. Але, гадаю, мамині напружені тренування гнучкості неабияк сприяють такій роботі.

Мені довелося припишкнутити тут, у відокремленій частині маєтку, приблизно на три години, гортаючи свій дурний інстаграм. Останні кілька місяців я підсіла на перегляд акаунтів про життя в гуртожитку більше, ніж на корейські драми на «Нетфліксі».

Коли опівночі акумулятор у мене розряджається до двадцяти відсотків, доводиться зупинитись. Мама

попередила не висаджувати його на неважливе — якщо я пропущу її повідомлення, то облажаюсь. Тож натомість я просто нетерпляче тарабаню пальцями в рукавичках, доки мій екран засвічується.

Кому: Розалін Квест, Запрошення на Гамбіт

Але це не мамине повідомлення — якийсь імейл? Це що, нарешті озвалась одна з літніх гімнастичних програм? Чи це таке конкурентне підбадьорення? Кілька днів тому я подавалася на багато університетських літніх програм для старшокласників — серед ночі, коли наш будинок здавався найсамотнішим і думка про те, щоб провести кілька тижнів у галасливому студмістечку з моїми однолітками, була найпривабливішою. Але досі ніхто ще мені не відповів. Я вже почала хвилюватись, що моя шалена підробка даних у заяві була наскрізь помітна.

Перш ніж я встигла розблокувати екран, надійшло сповіщення про текстове повідомлення. Цього разу від мами. Вона неначе відчула, що я збираюсь подивитися, й віртуально ляснула мене по руці.

Твоя черга.

Імейлові доведеться зачекати.

Я прочинила дверцята шафки, підсунувши під них пальці, щоб зняти вагу з петель і вони не зарипіли. Простий трюк, якого я навчилася раніше, ніж писати своє ім'я. Я швиденько роззирнулась.

У коридорі нікого не було. Згідно з маминою розвідкою, це крило зазвичай пустувало; вони з іншими покоївками проводили більшу частину свого часу, поліруючи вази в приватній галереї в іншому крилі. А тут охорони було менше.

Я скрадалася повз кімнати маєтку: скрізь виднілися неторкані ліжка під балдахіном, напівпорожні книжкові шафи та голі столи. Ця повна тиша мала би бути некомфортною, але я вже давно звикла до порожніх будинків. Якби я добряче покліпала, то могла б уявити, що повернулася до помешкання нашої родини на Андросі.

Креслення, які я запам'ятала, провели мене житловою зоною на перший поверх, де мою увагу привернув акцентований комод, заставлений фотографіями в рамках. У жодній з інших кімнат не було нічого такого... особистого.

Я взяла найдальшу рамку. Група студентів коледжу з променистими усмішками позувала на східцях якоїсь будівлі з червоної цегли. У нижньому кутку був охайний чорний підпис: «Перший курс».

Спогади. Стосунки. Я могла вкрасти це фото, але не могла би забрати їх. Якщо я такого хотіла, то мала заслужити сама. Подалі від дому. Подалі від мами.

Якийсь тихий звук змусив мене завмерти.

Я поставила фото на місце й пірнула за диван. Зачаївшись, розмотала свою улюблену зброю. Родина Квестів не любить пістолетів – вони не потайні. Мама носить із собою ніж і каже, що бабуся колись мала колекцію шприців зі снодійними швидкою дією, які перебирала, наче п'ятизірковий шеф-кухар спеції.

Я підозрювала, що в мене духу не стане встромити лезо (або голку) в чиєсь тіло, тож натомість завела собі браслет з метеоритних ланок на ланцюзі. Довжина ланок легко обвиває моє зап'ястя, а важка металева кулька, завбільшки з вишню, на кінці міцно кріпиться на магнітному кільці на середньому пальці. Браслет простіше проносити повз

охорону, ніж леза, а в моїх руках він не менш ефективний, навіть якщо не такий смертоносний, як ніж.

Легкі кроки наблизилися.

Ну, мала ж тут бути якась охорона.

Позадкувавши, щоб накинути свій ланцюг комусь на шию, я ледь стримала сміх. На диван застрибнула найгарніша кицюня, яку я коли-небудь бачила. Сіамська, з хутром пісочного кольору й таким забарвленням, наче вона вступила лапками в попіл, а потім натерла ним мордочку. Кицька блимнула на мене яскраво-блакитними очиськами, а потім зістрибнула на килим і замурчала, обтираючи мені ноги.

Я знову обмотала браслет навколо зап'ястя й почухала її за вушком. Вона нявкнула й перевернулася на спинку. Щойно я ощасливила її на місяць.

Коли я була малою — і коли мама вирушала на тривалу роботу, — я весь час сиділа у влогах про домашніх улюбленців. Та це було до того, як я усвідомила: ніщо, що не має крові Квестів, ніколи не переступить поріг нашого будинку. Зокрема й тварини.

Сіамські коти популярні, бо вони розкішні, але при цьому вони також легко стають самотніми. Без компанії вони часто помирають передчасно. Здається, власники цього ізольованого будинку не надто переймалися товариством своєї кицьки.

Коли я рушила далі, кицька пішла за мною, радісно помахуючи хвостом. Я злегка відштовхнула її ногою. Хай яка вона гарна, котячого супроводу в моєму плані не було. Я розвернулася й побігла. Наступний коридор від попереднього відділяли французькі двері. Тож я швидко зачинила їх, щоб кицька не встигла крізь них прошмигнути.

Вона занявчала — таким низьким голосом, що моє серце розкраялося, — а тоді стрілою кинулася геть.

Щойно кицька зникла з виду, я знову відчинила двері: якщо тут проходитимуть охоронці, їм не варто бачити якісь зміни.

Мапа в голові привела мене до кімнати з широко розсунутими завісами. Кенійські зорі та місяць давали саме достатньо світла, щоб я могла побачити, як тут усе стандартно. Охайні меблі. Дібрані зі смаком картини. Ліжко, в якому ніхто ніколи не спав. Чергова кімната для привидів.

На нічному столику стояла самотня ваза.

Порцеляна династії Цін, близько 1740 року. Приблизна вартість: неважливо. Єдиною ціною, що мала значення, була сума, яку наш клієнт запропонував, щоб ми дістали її з колекції його конкурента й помістили до його власної. Тиждень тому цю вазу виставляли в приватній галереї на іншому боці маєтку.

Доки мама почала працювати тут покоївкою.

Вона називала це «Збирання пазла». Фрагмент за фрагментом, вона проносила всередину маєтку уламки підробки та збирала її. Для такої досвідченої людини, як мама, заміна оригіналу підробкою була мов дитяча забавка. На жаль, власник — обґрунтовано — боявся крадіжки. Коли він був у від'їзді, охорона щодня обшукувала обслугу. Мама могла вільно носити вазу по будинку, але не могла її винести.

Це була моя робота.

Я дістала кейс, який мама залишила під ліжком. М'яка оббивка була ідеальна для амортизації. Фахова порада: якщо не можеш винести товар неушкодженим, не берися.